

ARITA KĀRKLĪŅA

***

Izteikto vārdu upes,
izlieto asaru jūras,
plošošo dusmu strauti,
izsapņoto sapņu avoti,
gaidīto cerību ezeri
saplūst mīlas okeānā.

Bet atliek nobaudīt
kaut lāsi no tā,
līdz mainās viss,
kas pareizs bijis.

***

Nepulsē laiks.
Neskrien vējš.
Sadrūp vārds
Ceļā pie manis.
Salūzt skatiens,
Manis meklēts.
Sarūs asara,
Ierasta jau.
Izkūst elpa,
Pirms mirkļa vēl silta.
Novīst smaids,
Tevis veltīts.
Izdilst glāsts,
Vēl maigs.
Nepulsē laiks...

SALAUZTA SIRDS

Salauzta sirds
ceļmalā mētājas.
Putekļainas lapas
silti to sedz.

Aizmirsta sirds
skumju dziesmu dzied,
Bet nedzird neviens,
kas garām iet.

Saindēta sirds
dziļu sāpi cieš.
Un vīnogu stīgas
to maigi žņaudz.

***

Kurls akmens
dzirdēja akordus
asus kā asmeņus,
bet tomēr saldus.

Tie alka pēc skaidrības
un neierobežotības,
bet sastinga kurlumā
kā skaidrā tukšumā.

Kā anonīms ansamblis
skanēja ausīs
apbrīnojams valsis,
ko radīja balsis.

MAZA DOMA

Viss apkārt pelēks
un bezcerīgs.
Visas cerības zūd.
Visi sapņi izgaist.
Visas atmiņas izkvēl,
un paliek tik doma.
Doma par tevi.
Doma par mani.
Doma par mums.
Vai tā jānotiek bij?
Jautājums izskan.
Dreb mana sirds
atbildi gaidot,
Bet –
atbildes nav...

***

Sirds atbalss tik asa,
kā tups naža gals.
Uz gludā asfalta
pat mana asara liekas
nepareizi jaukta.

Šo ceļu es gribu ārdīt
un no jauna
atrisinājumu celt,
bet atkal tāds pats atkārtojums
un beigas.